

*Γράφτηκε στο μακρινό πλέον 1999
και δεν έγιναν προσθήκες ή διορθώσεις.*

*Τα όσα αναφέρονται αφορούν την συγκεκριμένη χρονική περίοδο,
πριν το ευρώ αλλά με ισχύουσα την συνθήκη Schengen.*

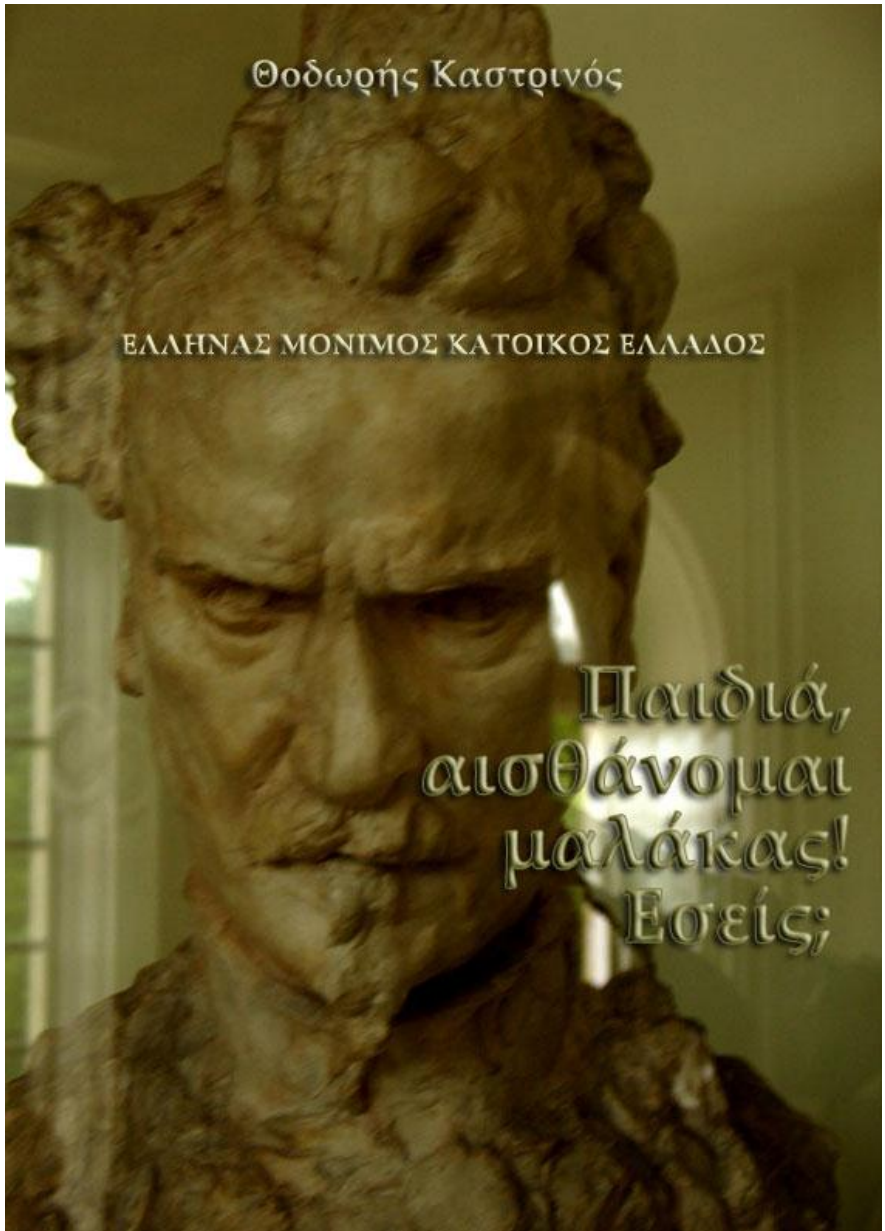
*Δηλαδή τότε που στήνονταν το σκηνικό για την κρίση που προέ-
κυψε δέκα χρόνια αργότερα.*

Όχι βέβαια πως για όλα φταίνε οι ξένοι.

Έχουμε και τα διαχρονικά δικά μας «ζητηματάκια».

Κάτι ακόμη για την Schengen.

*Το συγκεκριμένο αναφέρεται στην Ελλάδα αλλά τα προβλήματα
αφορούν και άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης*

Θοδωρής Καστρινός

ΕΛΛΗΝΑΣ ΜΟΝΙΜΟΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Παιδιά,
αισθάνομαι
μαλάκας!
Εσείς;

*Αφιερώνεται σε όσους
δεν ανακάλυψαν ακόμη
τα νησιά του καναλιού
της Μάγχης*

Παιδιά, αισθάνομαι μαλάκας.

Συγνώμη δηλαδή που το λέω έτσι ωμά και μπορεί να σας σοκάρω αλλά είναι η αλήθεια.

Η φίλη μου όταν διάβασε τον τίτλο μου είπε πως θα ήταν καλύτερα να βάλω «ηλίθιος» αντί «μαλάκας» όμως όταν το καλοσκέφτηκα βρήκα πως βασικά δεν αισθάνομαι ηλίθιος. Μαλάκας αισθάνομαι !

Το χειρότερο είναι ότι ενώ καταλαβαίνω πόσο άσκοπο είναι να το σκέφτομαι συνεχώς, κάθε μέρα συμβαίνει κάτι που όχι μόνο μου το θυμίζει αλλά με κάνει να αναρωτιέμαι μήπως τελικά είμαι περισσότερο μαλάκας απ' όσο νομίζω.

Όπως σας είπα είμαι Έλληνας εξ Ελλάδος μόνιμος κάτοικος Ελλάδος και οικονομικά εξαρτώμενος από την εργασία, δηλαδή εργαζόμενος και όχι «εισοδηματίας».

«Εισοδηματίας», αυτό είναι δουλειά ρε 'σεις.

Όχι γιατρός και δικηγόρος και άλλες σαχλαμάρες. «Εισοδηματίας» που τα λέει όλα. Λέει και τι σπουδές έκανες, λέει και που τα βρήκες τα λεφτά, λέει και πως περνάς την ώρα σου.

Όλα τα λέει.

Λοιπόν, όπως έλεγα εδώ γεννήθηκα, εδώ μεγάλωσα, εδώ πήγα σχολείο.

Και Πανεπιστήμιο εδώ πήγα και από τότε που άρχισα να δουλεύω, εδώ δούλευα. Δυστυχώς ακόμη συνεχίζω να δουλεύω και μάλιστα να δουλεύω εδώ.

Με άλλα λόγια δηλαδή, μια ζωή μαλάκας.

Μεταξύ μας πολύ θα ήθελα να είμαι «εισοδηματίας» αλλά ούτε ο συχωρεμένος ο πατέρας μου, μου άφησε τίποτα σπουδαίο, ούτε κι εγώ πρόκοψα να κάνω καμιά «δουλειά» της προκοπής να τα οικονομήσω. Μια ζωή δόντια σφράγιζα, βλέπετε

οδοντίατρος σπούδασα, αλλά με σφραγίσματα και εξαγωγές δεν μπορείς να τα οικονομήσεις. Μεταξύ μας, με καμιά δουλειά δεν μπορείς να τα οικονομήσεις Αυτό όμως το κατάλαβα πολύ αργά. Αν είχα «μυαλό» θα «χωνόμουν» εκεί που «χώνονται» οι ξύπνιοι και τώρα θα ήμουν αραχτός και δε θα αισθανόμουν καθόλου μαλάκας. Άσε που δεν θα έπρεπε ούτε και να γράφω βιβλιαράκια, με απώτερο στόχο βέβαια να τα οικονομήσω.

Τι να γίνει όμως, απέτυχα σ' αυτή τη ζωή, έμεινα ένα τίποτα, αυτό δηλαδή που λέμε μέσος πολίτης. Και τι μέσος πολίτης ;

Εντελώς μέσος. Μέχρι και γαμώ τους μέσους δηλαδή.

Πριν λίγες μέρες παρκάρισα το σαράβαλο ολίγον παράνομα. Το σαράβαλο το κυκλοφορώ καθώς αδυνατώ να το αντικαταστήσω για τους γνωστούς στους μέσους πολίτες λόγους. Το ολίγον παράνομο παρκάρισμα ασφαλώς το καταλαβαίνετε αφού κι' εσείς μάλλον δεν έχετε ιδιωτικό πάρκιν, ούτε σας περισσεύουν χιλιάρικα για να παρκάρετε νομίμως στα «νόμιμα» πάρκιν του κέντρου της Αθήνας.

Πέρασε λοιπόν ο «εργαζόμενος» που σου κολλάει την κλήση και μου την «έβαλε» εκεί που μας τη «βάζουν» συνήθως. Στον μπροστινό καθαριστήρα. Το ίδιο βράδυ μόλις ανακάλυψα το δυσάρεστο το συζήτησα στην παρέα που βρισκόμουν και τότε κάποιος μου είπε :

-Εντάξει, και τι έγινε. Θα πας να την «σβήσεις».

-Δεν κατάλαβα, ρώτησα με απορία, πως γίνεται αυτό ;

-Καλά ρε παιδάκι μου, μου απάντησε εκείνος, από που είσαι ; Δεν έχεις κανένα γνωστό στην Αστυνομία, στο Δήμο, πουθενά; Ούτε κανένα βουλευτή δε ξέρεις ;

-Ε, και τι δηλαδή, ξαναρώτησα νοιώθοντας τελείως μαλάκας.

-Πας τη κλήση και τη «σβήνουνε». Απλό. Ως μη γενόμενη. Όλος ο κόσμος αυτό κάνει.

-Όλος ο κόσμος ε; είπα καθώς ο «άλλος» μου εαυτός μου ξαναφώναζε από μέσα :

«Κατάλαβες μαλάκα γιατί σε λέω μαλάκα. Καλά είσαι τόσο μαλάκας, ρε μαλάκα που δε καταλαβαίνεις ούτε πόσο μαλάκας είσαι».

Ναι, καλά καταλάβατε, ο «άλλος» μου εαυτός χρησιμοποιεί τη γλώσσα της νεολαίας.

Δεν είπα τίποτα. Είχε δίκιο, τι να έλεγα.

Λοιπόν τι λέγαμε;

Α, για το σαράβαλο. Πόσο πάει το φιλί στη Δύση στην Ανατολή. Γιατί στην Ευρώπη είναι φτηνό και το παίρνεις μάνι-μάνι, μα στην Κρήτη και στη Μάνη, στην Ελλάδα δηλαδή, το πληρώνεις με τα μαλλιοκέφαλά σου.

Πόσο κάνει το αυτοκίνητο στην Ευρώπη και πόσο στην Ελλάδα ;

Γιατί ο Ευρωπαίος που δουλεύει στην Ελλάδα κυκλοφορεί με «φτηνό» αυτοκίνητο και ο Έλληνας που δουλεύει στην Ελλάδα για να κυκλοφορήσει πρέπει να πουλήσει το σπίτι του ;

Απλό. Επειδή ο Έλληνας είναι* *(Προσθέσατε το χαρακτηρισμό της αρεσκείας σας).

Μα αφού και ο Έλληνας είναι Ευρωπαίος πολίτης και έχει τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους Ευρωπαίους πολίτες σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Ενωμένης Ευρώπης, γιατί ;

Απλό. Επειδή αυτά είναι στα χαρτιά. Στην πράξη είναι αλλιώς. Σιγά τώρα μη γίνουμε ίσοι με τους ψωριάρηδες. Ίσα κι' όμοια είμαστε. Αν ήσουνα τουλάχιστον Έλληνας του εξωτερικού καλώς, όμως Έλληνας εξ Ελλάδος και να θες ίση μεταχείριση, τι είναι αυτά τα πράγματα ;

Ναι, αλλά υπάρχει Νομοθεσία που τα καθορίζει αυτά.

Χεστήκαμε, άμα θέλεις άντε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο να βρεις το δίκιο σου. Μέχρι τότε όμως σκάσε, πάρε το σαράβαλο από τη μέση και μη μας τα ζαλίζεις.

Οφείλω να ομολογήσω πως τέτοια σαφήνεια και ευθύτητα δύσκολα τη βρίσκεις.

Έτσι για το γαμώτο μόνο θα σας πω πως ένας κολλητός μου που είναι μια από τα ίδια με μένα στα οικονομικά την έκανε και παντρεύτηκε. Ας πρόσεχε. Τον είδα ύστερα από καιρό τυχαία στο τιμόνι μιας Μερσεντές και ψιλοξαφνιάστηκα. Τι «ψίλο» δηλαδή χοντροξαφνιάστηκα.

-Τι έγινε ρε θηρίο, τον ρώτησα, έπιασες το ΛΟΤΤΟ ;

-Όχι ρε συ, μου απαντά, η γυναίκα μου είναι Γαλλίδα, και έχω ξένες πινακίδες στο όχημα. Τζάμπα το πήρα. Μου κόστισε όσο ένα μεσαίο Κορεάτικο.

Και εμείς που πήραμε Ελληνίδες δηλαδή τι κάναμε ρε παιδιά. Στο πηγάδι κατουρήσαμε ;

Και δεν είναι, ρε παιδιά, μόνο όσοι παντρευτήκανε αλλοδαπές, είναι τόσoι πολλοί αυτοί που για διάφορους λόγους «δικαιούνται» να κυκλοφορούν με ξένες πινακίδες που δεν το φανταζόσαστε.

Ρίξτε μια ματιά και μετρήστε πόσες ξένες πινακίδες κυκλοφορούν και θα καταλάβετε.

Μόνο οι αλλοδαποί που εργάζονται στην Ελλάδα και δικαιούνται ξένες πινακίδες είναι ένα εκατομμύριο

Καλά, περιττό να σας πω το τι άκουσα από τον «άλλο» μου εαυτό. Τέτοιο μπινελίκι δεν ματακούστηκε.

Τι να του πεις όμως. Είχε δίκιο.

Τελικά ρε παιδιά πολύ σοφός αυτός ο Νόμος που βάζει τους φόρους ανάλογα με τα κυβικά. Τέτοια φοβερή ιδέα πρέπει να την κατέβασε κάποιος εγκέφαλος με πολλά κιλά γρέζι. Αυτοκί-

νητο αξίας τριών εκατομμυρίων (ΛΑΔΑ, Κορεάτικο κλπ) και 2.000 κυβικών πληρώνει διπλό δασμό από αυτοκίνητο αξίας 45 εκατομμυρίων (Πόρσε κλπ) 1.600 κυβικών. Καλά φοβερό έτσι; Μόνο στην Ελλάδα γίνονται αυτά, και μόνο για τους Έλληνες του εσωτερικού.

Τέλος πάντων και για να σας λέω πότε-πότε και καμιά λύση.

Αν θέλετε να κυκλοφορείτε με Μερσεντές και να μη σας κολλάει κανείς, ούτε που τη βρήκατε, ούτε πως την πήρατε, ούτε πόσο τεκμήριο και τέτοια υπάρχει λύση.

Τραβάτε μέχρι τα Τίρανα και δηλώστε μόνιμος κάτοικος Αλβανίας ή ακόμη καλύτερα ζητήστε Αλβανική υπηκοότητα. Θα σας τη δώσουν με μερικά εκατοδóλαρα. Ύστερα ελάτε πίσω με την αμαξάρα που θα σας έχει κοστίσει το ένα πέμπτο της τιμής που κοστίζει για τους άλλους και μάλιστα μη ξεχνάτε πως Δε θα τρώτε ούτε κλήση.

Ναι ρε, μου τι δίνει να βλέπω τους Αλβανούς να κυκλοφορούν με Μερσεντές.

Τα αποτελέσματα των Πανελλήνιων εξετάσεων για την εισαγωγή στα Πανεπιστήμια βγήκανε όπως άλλωστε κάθε Σεπτέμβριο.

Θυμάμαι όταν έδινα κι' εγώ πριν πολλά χρόνια τι γινότανε. Αγωνία, στεναχώρια όταν έμαθα πως δεν πέτυχα. Χαμένος χρόνος, ξαναδιάβασμα, επιτέλους επιτυχία την επόμενη φορά, χαρά εγώ στεναχώρια οι άλλοι που μείνανε έξω. Όχι δηλαδή πως έγινε και τίποτα με το να γίνεις φοιτητής αλλά τότε στο μυαλό μας φάνταζε σπουδαίο. Και σήμερα κάπως έτσι είναι τα πράγματα. Καμιά ογδονταριά χιλιάδες Ελληνόπουλα εξ Ελλάδος «σκοτώνονται» για μια από τις ελάχιστες θέσεις των «καλών» σχολών. Κάποια την κερδίζουν, κάποια άλλα «μπαίνουν» σε σχολή που δεν τους ενδιαφέρει καθόλου αλλά κατατάσσονται στους επιτυχόντες. Κάποια άλλα μένουν απ' έξω.

Αυτά βέβαια αφορούν τα Ελληνόπουλα εξ Ελλάδος. Γιατί για τα υπόλοιπα ισχύουν άλλοι κανόνες.

Τα Ελληνόπουλα του εξωτερικού «μπαίνουν» με κάποιες «εξετασούλες» της πλάκας. Έτσι λέει ο Νόμος. Αυτά τα παιδιά είναι προνομιούχα, βλέπετε δεν είναι Έλληνες εξ Ελλάδος.

Θυμάμαι τους αγώνες του γιου μου, αλλά και τους δικούς μου, για μια θέση στο Πανεπιστήμιο.

Σ' αυτές τις Πανελληνίες εξετάσεις πέτυχε και «μπήκε» στη Νομική η κόρη ενός γνωστού. «Μπήκε» από το παράθυρο, με τις «εξετασούλες» που λέγαμε.

Γιατί ;

Επειδή η μάνα της είναι Κύπρια και το παιδί έχει και τις δυο υπηκοότητες. Είναι δηλαδή και δεν είναι Ελληνάκι, και αυτό φαίνεται πως είναι αρκετό.

Το δικό μου και το δικό σου παιδί που έτυχε να είναι εντελώς Ελληνάκια μπορούν να αρχίσουν να αισθάνονται ολίγον «ριγμένα», για να μην πω τίποτα άλλο. Τι μου φταίνε τα παιδιά.

Τώρα για τη στρατιωτική θητεία είπα να μη πω τίποτα μη με πούνε και δεν ξέρω 'γω. Αλλά το ξανασκέφτηκα και τελικά θα πω.

Τα Ελληνόπουλα εξ Ελλάδος είναι υποχρεωμένα να υπηρετήσουν. Δηλαδή να «φάνε» ενάμιση ή δυο χρόνια από τη ζωή τους ουσιαστικά χωρίς αποδοχές υπέρ πατρίδος.

Καλώς. Η πατρίς έχει ανάγκη, κίνδυνοι υπάρχουν, ας είναι.

Γιατί όμως η υποχρέωση να αφορά μόνο τους εξ Ελλάδος Έλληνες και όχι και τους υπόλοιπους Έλληνες.

Θα μου πεις, καλά ο άλλος έφυγε και ζει στου διαόλου τη μάνα και μας λες να γυρίσει για να υπηρετήσει ;

Ναι ρε, γιατί δηλαδή. Άσε που όλοι αυτοί, που τους ψάχνεις που τους βρίσκεις όλο στην Ελλάδα βρίσκονται. Όπου τους βολεύει είναι Έλληνες και όπου τους βολεύει όχι. Άμα θέλουνε να κάνουνε δουλειές στην Ελλάδα, είναι Έλληνες. Άμα θέλουνε να γλιτώσουνε το στρατό ή να ξεφύγουνε την εφορία δεν είναι Έλληνες.

Πως να το κάνουμε, έτσι είναι.

Ο ντόπιος Έλληνας είναι πιο μαλάκας από τον «αλλοδαπό» Έλληνα.

Για τα αδασμολόγητα και τις ειδικές ρυθμίσεις υπέρ των παλινοστούντων έχετε ακούσει;

Εντάξει είναι σωστό να γίνεται μια ευκολία σε κάποιον που ύστερα από χρόνια δουλειάς στη ξενιτιά γυρίζει πίσω στην πατρίδα. Όμως πόσοι την «είδανε» επάγγελμα τη δουλειά και τα οικονομήσανε ;

Δώστε βάση. Ο Έλληνας που δούλεψε στο εξωτερικό και γυρίζει πίσω μπορεί να φέρει μαζί του όσα κινητά πράγματα επιθυμεί ως οικοσκευή χωρίς να πληρώσει κανένα δασμό. Ακόμη μπορεί να φέρει αδασμολόγητο αυτοκίνητο και τέλος μπορεί να αγοράσει σπίτι χωρίς στην ουσία να πληρώσει εφορία. Ο Έλληνας που δούλεψε στην Ελλάδα δυστυχώς για όλα τα παραπάνω θα πληρώσει φόρους και μάλιστα μέχρι ξεβρακώματος. Και τέλος πάντων αδικία είναι αλλά είπαμε, το ψομί της ξενιτιάς είναι πικρό και, ας πάει στο διάολο, ας τα φέρει. Όμως το πράμα παράγινε. Σκάσανε κάτι οικονομικοί πρόσφυγες, άφραγκοι που δεν είχανε να φάνε οι άνθρωποι και φέρνανε μαζί τους κάτι Μερσεντές και κάτι Πόρσε να πάθεις πλάκα. Πως ρε παιδιά, τι έγινε ;

Έγινε πως κάποιοι «ζύπνιοι» τους βάλανε μπροστά, τα φέρανε ως δήθεν των επαναπατριζόμενων, και μαζέψανε αδασμολόγητα αξίας δισεκατομμυρίων που τα μοσχοπουλήσανε επειδή υπήρχε ο Νόμος-παράθυρο.

Όσο για σένα και για μένα κολλητέ, φτου μου και φτου σου.

Όχι άμα μπορείς πούλα χωρίς να κόψεις απόδειξη. Θα σε μαγκώσει η ΥΠΕΔΑ και ο ΣΔΟΕ και θα σε ξεσκίσει. Θα φας πρόστιμο που θα σου φύγει η μαγκιά.

Όχι άμα μπορείς ΥΠΕΔΑ και ΣΔΟΕ άντε πιάσε γύφτο που πουλάει μέχρι και τη μάνα του και ζήτα του τιμολόγιο. Πριτς που θα κάτσει να μιλάει μαζί σου. Θα σε γράψει και θα φύγει. Κοντά στο γύφτο μαζεύτηκαν κι' άλλοι. Άγγλοι, Γάλλοι, Πορτογάλοι που λέει και το τραγούδι, ξαμοληθήκανε στα παζάρια, στις λαϊκές, βάλανε στ' αυτοκίνητα ντουντούκες και γυρνάνε στους δρόμους. Το μισό εμπόριο το κάνουν αυτοί. Το άλλο μισό τα κορόιδα που έχουν μαγαζιά και πληρώνουν ΦΠΑ.

Τραβάτε τη Κυριακή στον Πειραιά και άμα βρείτε στο παζάρι Έλληνα να πουλάει οτιδήποτε ελάτε να μου τον δείξετε. Κανένας ρε, ούτε για δείγμα δεν υπάρχει.

Γιατί ρε μάνα δε μ' έκανες γύφτο, έστω Ελληνοκάτι, όχι σκέτο Έλληνα.

Πάω μια τσάρκα Ερμού μεριά να πάρω ένα ρουχαλάκι. Έτσι μου τη δίνει και μια φορά κάθε πέντε χρόνια πηγαίνω Ερμού για να μου φεύγει η τσαντίλα. Το γαμώτο δηλαδή ότι εμείς μόνο από τη γειτονιά μπορούμε να ψωνίσουμε. Καταλαβαίνετε.

Να μην τα πολυλογώ μπαίνω «χτυπάω» τεμάχιο και στο ταμείο με περιμένει έκπληξη.

Ρωτάει το κοριτσάκι που μαζεύει το χρήμα:

-Μήπως μένετε στο εξωτερικό;

-Όχι κορίτσι μου γιατί, ρωτάω ο αφελής, πειράζει;

-Κοιτάζτε κύριε, μου ξαναλέει, δεν πειράζει, απλά ρωτάω για να ξέρω αν θέλετε απόδειξη για επιστροφή φόρου.

-Προχώρα, της λέω.

-Που να προχωρήσω , μου απαντάει.

-Πες πως είμαι του εξωτερικού, της ξαναλέω.

-Ξέρετε, συνεχίζει, αν μένετε στο εξωτερικό μπορείτε μόλις φτάσετε εκεί να ζητήσετε και να πάρετε πίσω τους φόρους που περιλαμβάνονται στην τιμή. Δηλαδή το ΦΠΑ 18%.

Καλά το τι έγινε με τον «άλλο» μου εαυτό δε σας λέω τίποτα. Ρεσιτάλ ο «δικός» μου.

-Δηλαδή, ξαναρωτάω καθώς δε μου έκατσε καλά το «σενάριο», ο ντόπιος πληρώνει 18% παραπάνω από τον αλλοδαπό που τέλος πάντων είναι και αυτός Ευρωπαίος πολίτης ή Έλληνας του εξωτερικού, ισότιμος και τα λοιπά ;

-Βέβαια, μου απαντά η κοπελίτσα, δεν το ξέρατε ;

Ξεράδια μου που νόμιζα ότι ήξερα. Την τύφλα μου μόνο ήξερα.

Από τότε δεν ξαναπήγα Ερμού, αποφάσισα να πηγαίνω για ψώνια μόνο στο Παρίσι.

Και να μου επιστρέφουν και τους φόρους όταν γυρίζω.

Αμ, πως. Εκεί είμαι κι' εγώ ξένος.

Και ξέρετε, στ' αλήθεια σου γυρίζουνε πίσω τους φόρους.

Εντάξει το εισιτήριο είναι λίγο ακριβό αλλά κάνεις και τη βόλτα σου.

Τι να κάνω ρε παιδιά. Γράφω και καμιά μαλακία να χαλαρώσουμε. Και να γεμίσουμε και καμιά σελίδα, τι σκατά βιβλίο θα εκδώσουμε, με 30 σελίδες δε γίνεται.

Προσέξτε τώρα άλλη περίπτωση, περνάω με κόκκινο και ακριβώς μετά το φανάρι υπάρχει «μπλόκο». Με σταματάνε, «τσιμπάω» εκατό χιλιάρικα πρόστιμο από αυτά που δε «σβήνονται», μου ρίχνουνε και πέντε βαθμούς στο πόιντ σύστημα και με

τις υγείες μου. Κολλητά από πίσω μου περνάει κι' άλλος μόνο που αυτός έχει ξένες πινακίδες. Τον σταματάνε, τον γράφουνε, τους γράφει κι' αυτός και φεύγει. Πληρώσει, δεν πληρώσει το ίδιο κάνει. Δεν πρόκειται να τον αναζητήσει κανείς στην εκτός Ελλάδας διεύθυνσή του.

Κι' όμως ρε παιδιά, στον ίδιο δρόμο τρέχαμε, το ίδιο φανάρι παραβιάσαμε. Γιατί δηλαδή αυτός ασυλία, κι' εγώ «πάρε να 'χεις».

Εντάξει, κομμένη η γκρίνια μα τους συνέλληνες και τους συ-
νευρωπαίους που συγκατοικούν στην Ελλάδα.

Δεν είναι όμως μόνο αυτοί ρε παιδιά.

Είναι και οι άλλοι, οι εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης εισαγόμε-
νοι από Ανατολή και Δύση κι' από Νότο και Βορρά. Πολύς κό-
σμος. Χαμός. Ξαφνικά η ψωροκώσταινα έγινε Ελ Ντοράντο,

Όχι, δεν την είδα ρατσιστικά αλλά όταν έχεις ανεργία που
χτυπάει διψήφια νούμερα, όταν έχεις ένα στους τέσσερις νέους
χωρίς δουλειά πως να γίνει, κάτι πρέπει να κάνεις. Καλό παιδί ο
«εισαγόμενος» και τον εκμεταλλευόμαστε κι' όλα. Χαμηλό με-
ροκάματο, ούτε ΙΚΑ, ούτε μονιμότητα, ούτε αποζημίωση. Του
βαράμε και ένα 10ωρο την ημέρα άμα θέλει, άμα δε θέλει να
φύγει.

Και με τα Ελληνάκια και τους Έλληνες τι γίνεται ; Όχι, δη-
λαδή αν πρέπει να πάνε σε καμιά άλλη χώρα που μπορεί και να
τους δούνε λίγο πιο ισότιμα, να μας το πούνε να το ξέρουμε.

Και δεν είναι μόνο αυτό ρε σεις. Είναι και το άλλο το σπα-
στικό με τους συνευρωπαίους που δουλεύουνε στις άλλες χώρες.

Αν δεν το ξέρετε σας το λέω να το μάθετε πως το κόστος
ζωής στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες είναι μία από τα ίδια.

Πάνε οι καιροί που για να μείνεις μια βδομάδα Παρίσι ή Ρώμη ήθελες όσα ξόδευες σ' ένα μήνα στην Αθήνα. Τώρα θες ακριβώς τα ίδια. Όμως αν και οι τιμές γίνανε ίδιες κάτι άλλο δεν έγινε. Οι μισθοί. Αυτοί παίρνουνε τέσσερις φορές πιο πολλά από εμάς και τη βγάζουνε με τα ίδια. Δηλαδή τους περισσεύουνε ίσαμε τρεις δικοί μας μισθοί κάθε μήνα. Εντάξει καλά να' ναι οι άνθρωποι και καλοφάγωτα, και άντε και στα δικά μας, όμως έλα που τα σύνορα δεν υπάρχουν πια, έλα που ο καθένας μπορεί να έρθει και να κάνει τα ψώνια του εδώ. Έρχεται λοιπόν ο «δικός» μας βλέπει το οικοπεδάκι το πρώτο, του γουστάρει, ρωτάει πόσο κάνει. Μυρίζεται ο «βλάχος» το μπαγιόκο κοπανάει ένα αστροπελέκι και μένει ξερός καθώς ο συνευρωπαίος του λέει οκέϋ. Το μαθαίνουνε οι άλλοι «βλάχοι» τρελαίνονται βάζουνε πωλητήρια, ζητάνε τα μαλλιοκέφαλά τους και γίνετε το θαύμα. Όλο και κάτι πουλάνε. Οι τιμές οριστικοποιούνται στα ύψη και ύστερα έρχεσαι εσύ και ψάχνεις οικόπεδο. Τι οικόπεδο, ούτε φαράγγι στην βουνοκορφή δεν αγοράζεις.

Το πιο σπαστικό ξέρετε που είναι;

Πας στο μεσίτη και σου λέει, άσε αυτό δεν είναι για σένα, αυτό θα το πάρει κανένας αλλοδαπός.

Να του δώσεις μια να ξεχάσει πως τον λένε.

Κατάλαβες κολλητέ ;

Εσύ, ο εγχώριος, ο ιθαγενής μπορείς να πας να ... Ολαρία, ολαρά.

Τι κάθομαι και γράφω το άτομο. Αλλά τι να κάνω ρε παιδιά. Τις εφημερίες όπως μάθατε τις κόψανε, κάτι πρέπει να κάνω κι' εγώ για να ζήσω.

Ασφαλώς, για να βγάλω κανένα φράγκο γράφω. Τι φανταστήκατε δηλαδή.

Ξαναπάλι στο σαράβαλο.

Μια ζωή κόπανος, όποτε έβρισκα θέση στα παρκόμετρα το άφηνα το ρημάδι και έβαζα και το κατοστάρικο για να έχω το κεφάλι μου ήσυχο. Εντάξει πιασέκολο είχε καταντήσει το πράμα αφού δεν έχουνε αφήσει ούτε μια θέση για «ελεύθερο» παρκάρισμα αλλά τι να κάνουμε. Ούτε ο πρώτος είναι, ούτε ο τελευταίος πιασέκολο νόμος για όσους έχουν αυτοκίνητο. Το αν είναι δικαιολογημένο δεν το συζητάμε, αλλά αφού το λουστήκαμε πάει τέλειωσε. Όταν μάλιστα πήγαινα να πάρω το σαράβαλο και έβλεπα στα άλλα αυτοκίνητα να τους την έχουν «βάλει» στο μπροστινό τζάμι, έλεγα μέσα μου « Την πατήσανε οι μαλάκες. Πήγανε να γλιτώσουνε το κατοστάρικο και τώρα θα το χώσουνε το πεντοχίλιαρο».

Που να ‘ξερα. Που να ‘ξερα πως όταν ο Δήμος έστηνε με το Νόμο τα παρκόμετρα ήταν παράνομος. Καλά μιλάμε και τα μυαλά στα κάγκελα δηλαδή. Πρώτα λένε στο Δήμο στήσε παρκόμετρα και «πάρτα» και ύστερα του λένε «τώρα που τα πήρες ξαναδώστα πίσω». Τελικά δηλαδή όσοι δεν δώσανε το κατοστάρικο και δεν πληρώσανε τις κλήσεις βγήκανε μάγκες. Όσοι δίνανε το κατοστάρικο, επειδή λέει, δεν μπορούνε να τους βρούνε και να τους γυρίσουνε πίσω βγήκανε μαλάκες.

Κατάλαβες κουμπάρε; Μαλάκας ήτανε αυτός που πήγαινε με το Νόμο και μάγκας αυτός που τον έγγραφε το Νόμο εκεί που ξέρεις. Όχι για να μαθαίνουμε.

Και τώρα στα χοντρά.

Ποιος πληρώνει εφορία ;

Οι «έχοντες» και οι «κατέχοντες»;

Παπάρια.

Εφορία πληρώνουν μόνο όσοι δεν μπορούν να το αποφύγουν. Δηλαδή οι φτωχομπινέδες, οι μικρομεσαίοι και μερικοί «α-

γράμματοι» από τους «μεγάλους» που δεν ανακάλυψαν ακόμη τα νησιά του Καναλιού της Μάγχης.

Καλά το ότι και εσείς δεν τα έχετε ανακαλύψει δε λέει τίποτα. Αυτά τα νησιά είναι μόνο για γλάρους και πλούσιους. Εσείς δηλαδή ως τι θέλετε να τα ανακαλύψετε ως γλάροι ;

Μη στεναχωριέστε όμως γιατί τώρα θα σας πω εγώ γι' αυτά τα νησιά και θα μάθετε.

Όχι, εγώ δεν τα ανακάλυψα ως γλάρος, ούτε βέβαια ως πλούσιος. Τα ανακάλυψα εντελώς τυχαία όταν έμαθα πως η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος «άνοιγε» εκεί Κατάστημα.

Λέω λοιπόν, τι δουλειά έχει η αλεπού στο παζάρι; Και έτσι, επειδή γενικά ξέρω ότι, Εθνική είναι αυτή, δεν κάνει εύκολα παπαριές, ρώτησα και έμαθα.

Λοιπόν, αυτά τα νησιά ανήκουν στη Μεγάλη Βρετανία αλλά με ειδική ρύθμιση βρίσκονται εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σαν να λέμε δηλαδή η Ελλάδα είναι εντός αλλά τα Αντικύθηρα είναι εκτός. Εκεί λοιπόν ισχύουν ειδικά φορολογικά συστήματα του τύπου μπάτε σκύλοι αλέστε. Δηλαδή όσοι έχουν δήθεν εταιρείες με έδρα αυτά τα κωλόνησα πρακτικά δεν πληρώνουν φόρους. Καλά μη φανταστείτε πως οι Άγγλοι τα κάνανε έτσι για την ψυχή της μάνας τους, κάτι τσιμπολογάνε οι ξενέρωτοι αλλά έτσι κι' αλλιώς όσα και να πάρουν κέρδος είναι αφού αν δεν είχαν κάνει τη μαγκιά δεν θα έπαιρναν τίποτα. Τα φράγκα που φτάνουν και νταλαβερίζονται στα νησάκια δεν έχουν σχέση με την Αγγλία. Είναι φράγκα που φοροδιαφεύγουν από τη τσιμπίδα άλλων χωρών.

Έτσι λοιπόν μάγκες μου ο κάθε κύριος ματσός την κάνει και στήνει με καμιά 500 δολάρια, τόσο κάνει, μια δήθεν εταιρεία, δηλώνει την περιουσία του ως περιουσία της εταιρείας, βάζει και στο κότερο μια σημαία ευκαιρίας κι' άντε να τον πιάσει ο ΣΔΟΕ και η ΥΠΕΔΑ. Αυτό το παραμύθι βέβαια ψιλορίχνει ό-

λους εμάς τους υπόλοιπους που μας ψάχνει ο κάθε Παπαντωνίου για να πληρώσουμε φόρους και που όσα και να μας πάρουνε δε φτάνουνε αφού όλοι οι ματσό την έχουνε κάνει. Αποτέλεσμα, ασφυξία, και όλο και πιο πολλοί τη μαθαίνουνε τη λαμόγια και την κάνουνε. Έτσι την είδε και η Εθνική τη δουλειά, σου λέει θα χάσω τη πελατεία, ας ανοίξω ένα καταστηματάκι να εξυπηρετήσουμε τους γλάρους και όποιους άλλους τυχόν ξεπέσουν στα νησάκια από καμιά κακοκαιρία.

Και επειδή μπορεί να νομίζετε ότι η ιστορία με τα γλαρονήσια αφορά πολύ λίγους πρέπει να σας πω πως κάνετε μεγάλο λάθος.

Τα γλαρονήσια, και τα κάθε γλαρονήσια αφορούν πολλούς, πάρα πολλούς. Θα έλεγα σχεδόν όλους.

Καταλάβετε τώρα γιατί το βιβλιαράκι που κρατάτε αν το τυπώσω ποτέ, θα το τυπώσω σε εκδοτικό οίκο των γλαρόνησων ;

Και στα δικά σας.

Κλείνοντας προσέξτε μια συμβουλή.

Λόγω Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούμε να κάνουμε κάτι.

Ξέρετε πως μπορούμε να πάμε και να μείνουμε σε όποια χώρα μας γουστάρει.

Αν λοιπόν πάμε κάπου έξω για μερικά χρόνια και ύστερα γυρίσουμε όλα θα είναι αλλιώς.

Ξέρω караξεφτίλα είναι αλλά άμα βρείτε εσείς άλλη λύση πάρτε με τηλέφωνο να τη μάθω κι' εγώ.

ΤΕΛΟΣ